

## Arrest

nr. 189 683 van 12 juli 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D' (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 oktober 2016 een aanvraag in voor een visum 'type D' (gezinshereniging) bij de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) in functie van haar echtgenoot die in België de subsidiaire bescherming kreeg toegekend.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 10 januari 2017 de beslissing waarbij de afgifte van het visum 'type D' (gezinshereniging) werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Commentaar:*

*Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;*

*Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 29/01/2013 voor een huwelijk afgesloten op 24/01/2013 Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 18 IPR-codex;*

*Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;*

*Overwegende dat de heer A.(...) M.(...) in zijn asielaanvraag daterende van 15/07/2015 naar eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn.*

*Overwegende dat de heer A.(...) M.(...) de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen".*

*Overwegende dat gedurende de hele asielprocedure de heer A.(...) M.(...) duidelijk verklaard heeft ongehuwd te zijn. Hij stelde wel dat zijn nicht N.(...) sinds hun kindertijd op zijn naam stond en dat hij in de toekomst met haar zou huwen.*

*Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend op naam van A.(...) N.(...), op grond van een huwelijk afgesloten op 24/01/2013, hetzij voordat de man naar België kwam.*

*Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk, enkel van een "beloofde bruid"; echter volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokkenen nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België. Echter gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Het feit dat de advocaat van de heer A.(...) op 07/12/2016 onze dienst informeert dat "haar cliënt zich zorgen maakt omdat hij klaarblijkelijk is misbegrepen tijdens zijn asielprocedure, met betrekking tot zijn huwelijk... en dat betrokkene wel degelijk gehuwd is met zijn nicht", doet hieraan geen afbreuk. Immers op verscheidene momenten in de asielprocedure werd gevraagd naar de burgerlijke staat van betrokkene. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene op elk moment werd misbegrepen. Bovendien heeft de heer A.(...) zijn asielaanvraag ondertekend duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen" en stelt het administratieve dossier duidelijk dat de nicht was beloofd aan de man maar dat er nog geen huwelijk was. De plotse bewering dat de man zou zijn misbegrepen gedurende heel zijn asielprocedure, kan dan ook niet als voldoende beschouwd worden om de gestelde en de door de man zelf ondertekende verklaringen in de asielaanvraag te ontkrachten.*

*Overwegende bovendien dat het voorgelegde document ter staving van de huwelijksband stelt dat de echtgenoot werd geboren in 1999 terwijl uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat hij werd geboren op 22/03/1994.*

*Overwegende bovendien dat het originele huwelijkscertificaat niet werd ondertekend noch dat er vingerafdrukken werden geplaatst door de echtgenoten en getuigen terwijl dit normaal gezien toch moet gebeuren opdat het huwelijk geldig zou zijn.*

*Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster meent tevens een kennelijke beoordelingsfout vast te stellen. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

*“Eerste onderdeel*

*Verzoeker is gehuwd met N.(...) A.(...). Hij vertelde hierover tijdens zijn asielprocedure.*

*Hij zei dat hij volgens de Afghaanse traditie met haar gehuwd is. Zij staat immers sinds zijn kindertijd op zijn naam.*

*Al vooraleer er een beslissing was in het visumdossier heeft de echtgenoot van verzoekster contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij vreesde verkeerd begrepen te zijn tijdens zijn asielprocedure over zijn huwelijk.*

*Hij heeft steeds gezegd niet gehuwd te zijn omdat hij geen huwelijksakte bij zich had. Hij kon de huwelijksakte op dat moment ook niet laten sturen omdat hij maar beperkt contact had met zijn familie en zijn vrouw dit niet kon doen.*

*Men is nooit diep ingegaan op zijn huwelijk, anders had verzoeker kunnen uitleggen hoe het exact in elkaar zat.*

*Verzoeker is weliswaar met zijn vrouw gehuwd, doch men zou later een feest geven voor de familie.*

*Omwille van de Taliban in de buurt was het niet de moment om te feesten.*

*Het is dus zo dat het huwelijk officieel wel plaatsvond, maar dat de festiviteiten voor later werden gehouden.*

*Verzoeker heeft zeer veel contact met zijn vrouw en chat elke dag met haar via whatsapp.*

*Tweede onderdeel: betreffende de schending van artikel 8 EVRM:*

*Verzoeker is sinds drie jaar gehuwd. Hij heeft dagelijks contact met zijn vrouw en mist haar hartgrondelijk.*

*Op grond van deze uitzonderlijke elementen is er dan ook manifest sprake van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn vader en broer en een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.*

*Hoewel artikel 8 EVRM geen absolute draagwijdte heeft, in het bijzonder wanneer het gaat om de toegang tot het grondgebied, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof dat geval per geval een serieus onderzoek dient te worden gemaakt en dat de overheid tot een “fair balance” toetst dient over te gaan. De overheid dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van de “samenleving” en de betrokkene.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke afweging werd gemaakt hetgeen een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht.*

*De heer A.(...) heeft het psychologisch zeer moeilijk. Hij is in Hongarije geslagen door de politie en heeft sindsdien een post-traumatisch stress syndroom. Hij slaapt slecht en heeft last van herbelevissen.*

*De heer A.(...) is zeer eenzaam en heeft de steun van zijn vrouw nodig. Zonder zijn vrouw zal de heer A.(...) moeilijk kunnen meedraaien in de Belgische maatschappij. Verzoekster mist haar echtgenoot heel erg en lijdt eronder dat zij hem niet meer kan ondersteunen.*

*Gelet op de grote kwetsbaarheid van de heer A.(...), is de weigering voor verzoekster om zich bij hem in België te vestigen, dan ook een schending van artikel 8 EVRM.*

*Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*

*Derde onderdeel: met betrekking tot de vorm van de huwelijksakte*

*De huwelijksakte is authentiek en opgemaakt door de correcte autoriteiten. Er is geen enkele wet die stelt dat er vingerafdrukken of handtekeningen op zulk document aanwezig moeten zijn.*

*Er is geen reden om te twijfelen aan de authenticiteit van de huwelijksakte, die bovendien correct werd gelegaliseerd.”*

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster informatie over chatlogs van ‘Whatsapp’ toe (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 10 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op de wetsbepaling van artikel 10bis van de vreemdelingenwet inzake gezinshereniging omdat *“ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd”* terwijl *“het voorgelegde document (...) niet (kan) weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband”*. Hierbij wordt in de beslissing verwezen naar de zogeheten *de plano*-erkenning van buitenlandse akten, zoals bedoeld in artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR): *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”*. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde blijkbaar vast dat in strijd met artikel 18 van het WIPR *“feiten en handelingen gesteld (werden) met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht”*. Er wordt in de beslissing verwezen naar de andersluidende verklaringen van de echtgenoot van verzoekster tijdens diens asielprocedure, waarbij het zeer onwaarschijnlijk wordt geacht dat verzoekster werd misbegrepen en naar een aantal anomalieën in het document, met name de onjuiste vermelding van de geboortedatum van verzoeksters echtgenoot en het ontbreken van handtekeningen en vingerafdrukken.

2.8. De Raad merkt op dat de beslissing waarbij het visum ‘type D’ (gezinshereniging) wordt geweigerd, wel degelijk is gemotiveerd, omdat zowel wordt verwezen naar de juridische grondslagen als naar de feitelijke elementen die aanleiding gaven tot de beslissing om het visum te weigeren. Verzoekster ontkent in haar middel niet dat het in het kader van haar visumaanvraag op grond van artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om zich uit te spreken over de erkenning van de voorgelegde buitenlandse akte. Zij slaagt er ook niet in de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de verklaringen van haar echtgenoot en de anomalieën in het document concreet te weerleggen. Blijkens haar eerste en derde middelonderdeel houdt verzoekster er in wezen een ander standpunt op na wat de erkenning van het Afghaanse huwelijkscertificaat betreft en stuurt zij aan op een nieuwe beoordeling van deze buitenlandse akte.

2.9. De Raad brengt in herinnering dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat de rechtscolleges van de rechterlijke macht uitsluitend bevoegd zijn voor geschillen over burgerlijke rechten. Artikel 27, § 1, laatste lid, van het WIPR bepaalt dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Verzoekster betwist niet dat de erkenning van een huwelijk een burgerlijk recht betreft. Inzake de bevoegdheidsafbakening

tussen de rechterlijke macht en de bestuurlijke rechtscolleges, met name bij de vraag of het geschil over burgerlijke dan wel over politieke rechten gaat, moet niet het formele maar het werkelijke en rechtstreekse voorwerp in aanmerking worden genomen. Uit de wijze waarop verzoekster haar eerste en derde middelonderdeel formuleert, viseert zij in wezen de in de beslissing vervatte weigering om het Afghaanse huwelijkscertificaat te erkennen. De middelonderdelen die ertoe strekken de Raad uit te nodigen om zich over de voorgehouden schending van een burgerlijk recht uit te spreken, zijn niet ontvankelijk wegens het gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497). Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid of verzoekster een vordering heeft ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.11. Aangezien het neergelegde Afghaanse huwelijkscertificaat niet werd erkend, kunnen verzoekster en haar beweerde echtgenoot thans niet als gehuwden worden beschouwd en kan niet automatisch worden verondersteld dat er in haren hoofde een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft geen impact op de huidige verblijfssituatie van verzoekster of haar beweerde echtgenoot, zodat in dit geval moet worden nagegaan of er bepaalde positieve verplichtingen zouden bestaan voor de gemachtigde van de staatssecretaris. Op grond van de beweringen van verzoekster dat haar ‘echtgenoot’ haar “*hartsgrodelijk*” (*sic*) zou missen en van de door verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde *chatlogs* kan niet worden besloten dat er een effectief doorleefd gezinsleven zou bestaan tussen verzoekster en haar beweerde echtgenoot dat, ondanks diens beweerde kwetsbaarheid, zwaarder door zou wegen dan het belang van de overheid om in het kader van gezinsherenigingsdossiers documentfraude te vermijden.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN